

De vilde svaner

Et eventyr til fordybelse

Af Christiane Gammeltoft-Hansen

Normalt begynder en film, når den begynder. Men den her begynder før, og det gør den, fordi der ikke er noget før. Der er ingen kavalkade af reklamer med højt lydspor, der hvirvler hjernen ind på konsumtrang, der er ingen filmtrailere, der giver dig lyst til at se andet og mere, end det du faktisk er kommet for. Der er ingenting. Kun ro i et biografssæde, indtil lyset bliver dæmpet og eventyret om de vilde svaner, tager sin begyndelse. – Tankevækkende, hvad det betyder for koncentrationen og fokuseringen, at man ikke indleder en film med salgstaler i højt tempo om ting, der sjældent har noget at gøre med det, som man har købt billet til!

Allerede inden den er begyndt, er man derfor heller ikke i tvivl om, at der er noget særligt på færde med "De vilde svaner". Det særlige er ikke så meget det, at filmen er baseret på H.C. Andersens eventyr af samme navn. Heller ikke at Ghita Nørby er medinstruktør. Nej det særlige er, at Dronning Margrethe står for scenografien, kostumerne og sågar optræder som statist. Derfor er de første

billeder, der blændes op for, også af dronningen, der sidder ved sit arbejdsbord i gang med at lave nogle af de decoupager, som udgør filmens visuelle univers, og lad det være sagt med det samme: De er smukke – fantasifulde, hemmelighedsfulde og fulde af dybde. Det er billeder, man får lyst til at gå på opdagelse i og som ikke bare danner baggrund for, men også i sig selv er et eventyr.

Brugt som filmscenografi virker det dog som om, at de bliver årsag til ét af filmens problemer: Skuespillet virker til tider ufrit og lidt tungt. Det undrer i første omgang, for der er tale om endog særdeles rutinerede kræfter, men selv Thure Lindhardt virker ind imellem lidt kejtet. Mit gæt er, at det skyldes, at alt er optaget på 'green screen', så decouperne bagefter er blevet tilføjet. Skuespillerne har således haft lidt eller slet intet at orientere sig efter, hvilket sine steder synes at sætte sig som en stivhed i bevægelserne og replikkerne.

Hvad angår selve fortællingen er der dog intet tungt ved den, og det meste af tiden formidles den også smukt. Stine Fisher Christensen er så uskyldsren som prinsesse Elisa, at fortællingens offermotiv står stærkt. Søren Sætter-Lassen formår med meget få virkemidler at lade noget djævelsk komme til syne i en kirkemand, og så gør Dronning Margrethe det faktisk også godt som pøbel!

Filmen varer 60 minutter. På grund af længden, formen og fortællingens enkelhed, tror jeg, den på mange måder vil gøre sig bedre på TV end i biografen. Af samme årsager vil den også være oplagt at bruge i undervisningsøjemed. Fortællingen rummer en række temaer, som kan inddrages f.eks. i konfirmationsforberedelsen: Den syndfries offer, lidelse og tavshed, det godes sejr over det onde (f.eks. illustreret ved de tre tudser, der bliver til valmuer), død og opstandelse.

Film skal ses i biografen, siger man, men denne, glæder jeg mig nu også til, kommer på DVD.

Filmfakta

Danmark 2009 – Instr.: Peter Flinth og Ghita Nørby – Manus: Jesper W. Nielsen og HM Dronning Margrethe II – Medv.: Stine Fischer Cvristensen, Benedikte Hansen, Mads M. Nielsen, Mads Julmand, Søren Sætter-Lassen, Jens Jørn Spottag, Helle Hertz, Thure Lindhardt, Ghita Nørby – 60 min. – Biografpremiere d. 11/9 2009 – Udlejning/pressebilleder © SF Film

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=7184&area=3>

<http://www.fyens.dk/kultur/Dronningens-Vilde-Svaner-er-papfigurer/artikel/1469843>

<http://www.kulturkapellet.dk/filmanmeldelse.php?id=692>